

hned na první pohled se nedá zjistiti, a že na tom, že jde o zástup, nemění ničeho, ubude-li od něho, nebo přibude-li k němu jedna až dvě osoby. Snažíc se prokázati, že čin obžalované je promlčen (čís. 9 b) Šu 281 tr. ř.), přehlíží zmatečnou stížnost, že § 29 zákona na ochranu republiky ustanovuje, že za trestný čin podle tohoto zákona může soud vedle trestu na svobodě uznati také trest peněžitý, zejména, byl-li čin spáchán ze zjištěnosti nebo v úmyslu poškoditi republiku, — a že tedy toto zákonné ustanovení, jak ze slova »zejména« zcela nepochybně plyne, neuvádí jmenované dvě skutečnosti jako výlučné případy, za kterých toliko by bylo možno peněžitý trest uložit.

Čís. 2100.

Ustanovení Šu 219 tr. ř. vztahuje se jak na příslušnost místní, tak i věcnou.

Pokud lze vyloučiti veřejnost při projednávání obžaloby pro zločiny podle §§ 15 čís. 3 a 21 čís. 1 zákona na ochranu republiky (§§y 228, 229 tr. ř.).

Obžalovaný souhlasil se čtením protokolů nebo posudků, navržených v obžalovacím spise, neučinil-li opačné prohlášení ve lhůtě Šu 222 tr. ř., ba ani do zahájení hlavního přelíčení, leč by odpor teprve při něm vznesený opíral o okolnosti teprve provedením hlavního přelíčení na jevo vyšlé (§§y 249, 281 čís. 4 tr. ř.).

K obžalobě pro zločin Šu 15 čís. 3 lze uznati na zločin podle Šu 21 čís. 1 zák. na ochranu republiky (§§y 262, 267, 281 čís. 8 tr. ř.).

Pojmu »návodu« (§ 5 tr. zák.) i pojmu »navádění (svádění« podle Šu 21 zák. na ochranu republiky odpovídá i činnost toho, kdo někoho, ku spáchání (páchání) trestného činu již rozhodnutého, v jeho zločinném rozhodnutí posiluje.

Utvrzování v rozhodnutí, odpírati vojenskou službu z důvodů náboženských dopisy a tiskem.

Antimilitaristická propaganda.

Urážka parlamentu výrokem, že opilí poslanci dělají zákony (článek V zákona ze dne 17. prosince 1862, čís. 8 ř. zák. z roku 1863.).

(Rozh. ze dne 23. září 1925, Zm I 414/25.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmatečnou stížnost obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 24. března 1925, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem podle Šu 21 čís. 1 zákona ze dne 19. března 1923, čís. 50 sb. z. a n. a přestupkem podle Šu 488 tr. zák. a článku V zákona ze dne 17. prosince 1862, čís. 8 ř. zák. z roku 1863, mimo jiné z těchto

důvodů:

Zmatečnou stížnost obžalovaného uplatňuje důvody zmatečnosti čís. 1, 3, 4, 5, 8 a 9 Šu 281 tr. ř. S hlediska důvodu zmatečnosti čís. 1 namítá, že stěžovatel byl obžalován také pro zločin podle Šu 15 čís. 3 zákona na ochranu republiky, spáchaný tiskopisy, vydanými v roce 1922, tedy

před platností tohoto zákona, nebyvšího platnosti (správně podle §u 44 účinnosti) teprve dnem 8. dubna 1923, že však přečiny, spáchané tiskem před účinností zákona na ochranu republiky, náležejí podle článku VI uvoz. zák. k trestnímu řádu před soudy porotní. Námitkou neuplatňuje zmateční stížnost ani důvodu zmatku, jehož se číselně dovolává, ani kteréhokoli z ostatních důvodů zmatečnosti, v §u 281 tr. ř. výčetmo uvedených. Netvrdí ani, že soud, který jednal a rozhodoval o trestní věci stěžovatelově, nebyl náležitě obsazen, tím méně, že se při hlavním přeličení sběhla některá z ostatních nesprávností, uvedených jako důvod zmatečnosti pod čís. 1 §u 281 tr. ř. Námitka jest jednak projevem stěžovatelovy nepokojenosti nad tím, že zemský trestní soud v Praze ve smyslu návrhu obžalovacího spisu, dovolávajícího se §u 13 tr. ř., uznal, že jest k projednání a rozhodnutí trestní věci příslušným jako sborový soud první stolice, jednak směřuje nepřímě i proti usnesení, jímž nalézací soud při hlavním přeličení nevyhověl návrhu stěžovatelova obhájce, by trestní věc byla postoupena soudu porotnímu. Toto brojení zmateční stížnosti proti postupu nalézacího soudu je však opožděné a tudíž i nepřipustné. V obžalovacím spise bylo navrženo výslovně, by hlavní přeličení byl konáno před senátem zemského trestního soudu v Praze, příslušného podle §§u 13. (51, 56) tr. ř. Zmateční stížnost netvrdí, že se stěžovateli při doručení obžalovacího spisu nedostalo poučení ve smyslu druhého odstavce §u 208 tr. ř., dle něhož může se obviněný námitkami proti obžalovacímu spisu dožadovati rozhodnutí sborového soudu druhé stolice mimo jiné i o příslušnosti soudu, jmenovaného v obžalovacím spise. Obžalovaný vznesl sice proti obžalovacímu spisu námitky, onoho rozhodnutí však se v nich nedovolával tak, že sborový soud druhé stolice neměl ani příležitosti, ani zákonného důvodu, by otázku příslušnosti soudu řešil a rozřešil jiným způsobem, než dle návrhu obžalovacího spisu. Připustil-li však sborový soud druhé stolice svým rozhodnutím obžalobu i v oněch bodech, proti nimž směřovaly námitky, byl stěžovatel podle §u 219 tr. ř. dán právoplatně v obžalobu mimo jiné i s tím v citovaném právě předpisu výslovně stanoveným důsledkem, že příslušnosti onoho soudu, který podle obžalovacího spisu povolán byl k hlavnímu přeličení, nebylo již lze odporovati. Netřeba připomínati, že tento předpis, který co do druhů soudní příslušnosti nijak nerozeznává, vztahuje se na příslušnost jak místní tak i věcnou. Předchozí úvahy opravňovaly tudíž nalézací soud, by zamítl shora zmíněný návrh obhájce jako opožděný a netřeba se proto obíratí otázkou správnosti jiných důvodů, z nichž návrhu vyhověno nebylo. Z oněch úvah jest však zároveň zjevno, že se námitce zmateční stížnosti nedostává zákonného podkladu ani s hlediska důvodu zmatečnosti čís. 4 §u 281 tr. ř., jehož se ostatně zmateční stížnost v tom ohledu výslovně dovolává.

Důvod zmatku čís. 3 §u 281 tr. ř. spatřuje stížnost v tom, že podle §u 229 tr. ř. byla vyloučena veřejnost hlavního přeličení. Stížnost namítá, že z tiskopisů, jimiž stěžovatel spáchal podle obžalovacího spisu za vinu mu kladené trestné činy, ani jediný nebyl zbaven, že tedy byly veřejnosti již dávno, od roku 1922 známy a že, nebyl-li jimi veřejný pořádek po dobu tří roků porušen, nebylo obav, že dojde k jeho porušení při hlavním přeličení nebo následkem něho, když se o otázce, mají-li vojenské službě býti nuceni branci, jichž přesvědčení se to přičí, již dávno a ve

všech státech veřejně tiskem i na přednáškách jedná. Námitka je bezdůvodná. O zmatku pro vyloučení veřejnosti mohla by vůbec býti řeč jen tehda, kdyby bývala veřejnost vyloučena bez formálního usnesení soudu anebo z důvodu, v Šu 229 tr. ř. neuvedeného. Ani to ani ono se nestalo. Budiž proto vzhledem k vývodům stížnosti jen mimochodem podotknuto, že obžalovacím spisem nebylo stěžovateli kladeno za vinu pouze uveřejnění dotyčných článků a vydání oněch tiskopisů, jimiž podle obžaloby veřejně podněcoval k odpírání branné povinnosti, tudíž ke zločinu vojenskému a ke hromadnému páchání přečinu podle Šu 47 až 51 branného zákona, tedy zločin podle Šu 15 čís. 3 zákona na ochranu republiky, nýbrž že předmětem jednání v hlavním přelíčení byly kromě toho i další trestné činy stěžovatelovy, jenž prvním bodem obžalovacího spisu byl stíhán také pro zločin podle Šu 21 čís. 1 zákona na ochranu republiky, z něhož byl viněn proto, že řadou dopisů z ledna, února a května roku 1924, zaslaných na adresu vojína Štěpána K-a, hleděl ho navésti ke zločinu porušení subordinace, tedy rovněž ke zločinu vojenskému. Uváží-li se nesmírný význam, jaký má pohotovost a vnitřní neporušenost armády pro vnitřní i vnější bezpečnost státu, nutno uznati, že nalézací soud neporušil ani věcně předpisu Šu 228 tr. ř., když vyloučil veřejnost hlavního přelíčení z důvodů veřejného pořádku, opíraje se o ustanovení Šu 229 tr. ř., citované v dotčeném nálezu.

Důvod zmatečnosti čís. 4 Šu 281 tr. ř. uplatňuje zmateční stížnost proti rozsudkovému výroku, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem podle Šu 21 čís. 1 zákona na ochranu republiky, především proto, že při hlavním přelíčení byly po návrhu obžalovacího spisu čteny výpovědi řady svědků přes to, že tomu stěžovatel svým obhájcem odporoval. Tím, že stěžovatel byl takto zbaven práva klásti svědkům otázky, byla prý jednak porušena zásada bezprostřednosti, jednak zůstaly prý výpovědi svědků neúplnými a přesvědčení, čerpané z nich soudem, mohlo se státi vratkým a neodůvodněným. Výtce nelze přiznati oprávnění. O obžalovaném, který ve lhůtě Šu 222 tr. ř. ba ani až do zahájení hlavního přelíčení neprohlásí opaku, sluší míti za to, že se čtením protokolů nebo posudků, v obžalovacím spise navržených souhlasí a že se tím zároveň vzdává práva odporu, jinak mu příslušícího. Odpor, vznesený jím teprve při hlavním přelíčení, jest opozděný a bezúčinný, ač-li jej neonírá o okolnosti teprve provedením hlavního přelíčení na jevo vyšlé. Nelze tudíž v tom, že ke čtení oněch protokolů bylo přikročeno přes odpor obžalovaného, spatřovati ani porušení zásady ústnosti a bezprostřednosti řízení, ani zkrácení práv stěžovatelových na obhajobu, zejména jeho práva, dávat svědkům otázky, zaručeného mu arci jinak předpisem Šu 249 tr. ř.

Důvod zmatku čís. 8 Šu 281 tr. ř. (překročení obžaloby) spatřuje zmateční stížnost v tom, že stěžovatel byl uznán vinným zločinem podle Šu 21 čís. 1 zákona na ochranu republiky také proto, že vojína K-a i článkem »Zločin či zásluha« časopisu »M. P.« ze dne 19. března 1924 hleděl navésti ke zločinu porušení subordinace, ač prý stěžovatel pro tento čin nebyl vůbec obžalován. Než zmateční stížnost sama připomíná, že pro onen článek byl stěžovatel veřejnou obžalobou stíhán ve směru zločinu podle Šu 15 čís. 3 zákona na ochranu republiky, že však v důvodech obžalovacího spisu děje se o článku tom zmínka i ve spojení se

stěžovatelovým dopisem ze dne 15. května 1924, v jehož zaslání na adresu Štěpána K-a spatřuje obžalovací spis skutkovou podstatu zločinu podle §u 21 čís. 1 zákona na ochranu republiky. V důvodech obžalovacího spisu uvádí se totiž obsah onoho dopisu, zejména i jeho věta, že na doklad toho, že, jak se uvádí v předchozí větě, stěžovatel spracováváním veřejného mínění snaží se napomáhati ušlechtilým snahám senátora K-e slovem i tiskem, přikládá svůj článek v »M. P.« uveřejněný. Byl-li tudíž rozsudkovým výrokem, vztahujícím se na zločin podle §u 21 čís. 1 zákona na ochranu republiky, stěžovatel uznán vinným, že mimo jiné i dopisem ze dne 15. května 1924 jakož i k tomuto dopisu přiloženým výstřížkem, obsahujícím článek »Zločin či zásluha« časopisu »M. P.« ze dne 19. března 1924 hleděl navést ke zločinu porušení subordinace, tudíž ke zločinu vojenskému, nelze říci, že se tento výrok vztahoval na skutek, netvořící předmět obžaloby. Stačí, že byl onen skutek pojat do důvodů obžalovacího spisu, pojících se s jeho žalobní formulí v jediný nedílný celek. Ostatně byla pro uvedený článek podána na stěžovatele obžaloba pro zločin podle §u 15 čís. 3 zákona na ochranu republiky a nelze ani s hlediska ustanovení §§u 262 a 267 tr. ř., jichž porušení by v tomto případě jediné mohlo přijíti v úvahu jako důvod zmatku, uplatňovaný zmatečnými stížnostmi, ničeho namítati proti tomu, shledal-li nalézací soud v určité části skutku toho nikoli skutkovou podstatu onoho trestného činu, na který zněla obžaloba, nýbrž jiného činu trestného, ohroženého podle zákona (§§y 15 čís. 3 a 21 čís. 1) týmž trestem. Jde tu o přesvědčení právní, které podle ustanovení poslední věty §u 262 tr. ř. není vázáno označením skutku ve spise obžalovacím, nikoli o odsouzení pro skutek, na nějž obžaloba nezněla (§ 267 tr. ř.).

Výtky, které činí zmatečnou stížnost rozsudku s hlediska důvodu zmatku čís. 5 §u 281 tr. ř. jsou v těsné souvislosti s valnou částí oněch námitek a k nim připojených úvah, jimiž uplatňuje důvod zmatečnosti čís. 9 (zřejmě čís. 9 a) téhož §u. Jako zákonu vyhovující uplatňování důvodu zmatku čís. 5 §u 281 tr. ř. nepřicházejí ony výtky vůbec v úvahu. Zmatečnou stížností vytýká, že »tvrzení« rozsudku, správně rozsudkový výrok, zároveň skutkové zjištění rozsudkové, podle něhož stěžovatel dopisy ze dne 23. ledna a 15. května 1924 jakož i k tomuto dopisu přiloženým výstřížkem, obsahujícím článek »Zločin či zásluha« hleděl vojína Štěpána K-a navést ke zločinu porušení subordinace, tudíž ke zločinu vojenskému, jest v rozporu se spisy, totiž s oběma dopisy. Zmatečnou stížností tudíž ani netvrdí, že mezi reprodukcí doslovu a obsahu obou dopisů i článku »Zločin či zásluha«, zařazenou do rozsudkových důvodů, a listinami samotnými jest rozpor, nýbrž brojí takto zřejmě proti výkladu, jehož se těmito listinám dostalo v rozhodovacích důvodech napadeného rozsudku. Namítá, že stěžovatel v oněch dopisech K-a vůbec k ničemu nenaváděl, nejméně pak k nějakému, dokonce určitému činu trestnému, a upozorňuje zejména na větu dopisu ze dne 23. ledna 1924: »Radím ti však nyní ničeho nepodnikati«, z níž je prý patrné, že stěžovatel naváděl K-a k úplné trpnosti. Dovolávajíc se důvodu zmatečnosti čís. 9 §u 281 tr. ř., zmatečnou stížností dovozuje především, že oba dopisy stěžovatelovy měly za účel, K-a, který tehdy byl v žaláři, potěšiti hlavně sdělením, že stěžovatel i jiní pracují o to, by dostal milost, že stěžovatel vyzýval jimi K-a zejména ke statečnosti v utrpení, že při dopise ze dne

15. května 1924 nemyslí na to, co bude po oněch 4 měsících žaláře, které měl K. tehdy ještě před sebou, by totiž K., až vyjde ze žaláře, výkon (branné) služby opět odepřel, nýbrž že věřil, že K. nebude již nucen k službě, poněvadž se do té doby dosáhne legální cestou praxe mírnější, a že přiloženým článkem »Zločin či zásluha« chtěl K-ovi dodat v tom směru naděje. Než zmateční stížnost přehlíží, že nejen zjištění doslovu projevu, nýbrž i určení smyslu, přikládaného mu tím, od něhož projev pochází, a jeho úmyslu, právě tak, jako vymezení jeho dosahu, tendence i cíle, jím sledovaného, je zjištěním rázu po výtce skutkové, že tudíž téže povahy jest i činnost nalézacího soudu, směřující k naznačenému cíli tak, že pro soud jest i při výkladu toho kterého závadného projevu ve směrech shora naznačených směrodatným především předpis druhého odstavce Šu 258 tr. ř., podle něhož o okolnostech rázu skutkového rozhoduje soud podle svého volného, ač ovšem ze svědomitého zkoumání průvodních prostředků čerpaného přesvědčení.

K přesvědčení, že stěžovatel oběma dopisy jakož i výstřížkem »Zločin či zásluha« hleděl vojina K-a navést k vojenskému zločinu porušení subordinationace, dospěl nalézací soud podle rozsudkových důvodů především na základě jednotlivých vět dopisů samotných (věty dopisu ze dne 23. ledna 1924: »všichni nahlízejí, že případ tvůj je vyjímečný a že nelze jej klasifikovati jako zločinné jednání, ježto jeho podklad a pohnutky jsou vysoce mravní« a dopisu ze dne 15. května 1924, v němž stěžovatel vyslovuje naději, že »přece K-ova a jejich spravedlivá idea najde si cestu i do zaostalých zákoníků vojenských i občanských a že mu (K-ovi) bude dáno za vytrpěnou křivdu zadostučinění tím, že mohl sloužiti jako jeden z prvních průkopníků idee beznásilnosti v naší vlasti, že pisatel věří, že konají věc spravedlivou, a pro dobro svého národa a všeho lidu« a přeje K-ovi hojně síly a vytrvalosti), dále článku »Zločin či zásluha« v němž pisatel (stěžovatel) zavrhuje zákony, které se přiči svědomí lidí, a prohlašuje, že množství těchto lidí, (totiž těch, kteří praví, že zabíjet nebo k tomu byť i nepřímou napomáhat nebudou) stoupá, že tito zvěstovatelé lepší budoucnosti jsou vítáni tím, že je zavírají do pevnostního vězení, by si tam »odsloužili« svou vojenskou povinnost, a polemizuje se zásadami vojenské služby, podle nichž nelze připustiti výjimek a osvoboditi od vojenské služby osoby, jichž svědomí se přiči konání vojenské služby. Rozsudkové důvody zdůrazňují dále jednak, že stěžovatel jest podle svého vlastního doznání i podle onoho svého článku »Zločin či zásluha« antimilitaristou, jednak že věděl o zločinné činnosti K-ově i o tom, že byl týž pro vojenský zločin porušení subordinationace již trestán, a dospívají k závěru, že v obou dopisech snaží se stěžovatel vzbuditi v K-ovi přesvědčení, že, odpíraje konání vojenské služby, jedná správně, že v jeho jednání není nic zločinného a nabádá ho k vytrvalosti, výstřížek s článkem »Zločin či zásluha« pak že přikládá, by svým dopisům dodal důraz, že tudíž úmysl stěžovatelův směřoval k tomu, by K-a navedl k vojenskému zločinu (porušení subordinationace). Na správnosti tohoto závěru, který ve skutečnostech a zjevech, na nichž je zbudován, nachází plnou oporu, nemění ničeho ani okolnost, zdůrazňovaná zmateční stížností, že totiž v obou dopisech stěžovatelových vyskytují se také věty, které by se arci samy o sobě mohly jeviti trestně nezávadnými. Rozsudkové důvody neponechávají ani obdobnou obhajobu stěžovatele,

který onen za vinu mu kladený úmysl popíral, nepovšimnutu, vyvracejí ji však případnými úvahami, čerpanými arci i tu především z ostatního obsahu obou dopisů i článku »Zločin či zásluha« a z antimilitaristického smýšlení stěžovatelova i z jeho vědomosti o zločinném jednání K-ově a jeho trestech a vrcholícími v neméně případném závěru, podle něhož stěžovatel musil si býti toho vědom, že svými dopisy posiluje K-a v jeho zločinném rozhodnutí a že k tomu směřoval i jeho úmysl. Tento úmysl a účel, sledovaný pachatelem správně označuje rozsudek jako jediné rozhodný i odmítá důsledně právem jako nerozhodnou další obhajobu stěžovatelovu, podle níž prý pohnutkou k dopisu bylo mu jeho náboženské přesvědčení.

Rozsudkový výrok, jímž stěžovatel byl uznán vinným zločinem podle Šu 21 čís. 1 zákona na ochranu republiky, má zejména ve spojení se shora zmíněným závěrem rozsudkovým, podle něhož jeho úmyslem bylo posílení K-a v jeho zločinném rozhodnutí, zřejmě ten smysl, že úmysl stěžovatelův směřoval k tomu, by svými činy navedl K-a k tomu, by po skončení vyšetřování, pokud se týče po odpykání trestu, v němž se dle rozsudkového zjištění K. nacházel v době činů stěžovatelových, konání vojenské služby znovu odepřel. Jako nemístnou a vzhledem k předpisům §§š 258, 288 čís. 3 tr. ř. i jako nepřipustnou polemiku s tímto věcně plně odůvodněným pojmáním skutků stěžovatelových v rozsudku dlužno tudíž označiti námitku zmateční stížnosti, že jest nemyslitelno, by stěžovatel sváděl člověka, který přes jedno odsouzení sám se opět rozhodl odepřítí vojenský výcvik. Stačí pouze dodat, že stejně, jako pojmu »návodu« podle Šu 5 tr. zák. odpovídá i pojmu »navádění« (svádění) podle Šu 21 čís. 1 zákona na ochranu republiky také činnost toho, kdo někoho, ku spáchání (páchání) trestného činu již rozhodnutého, v jeho zločinném rozhodnutí posiluje (rozh. víd. sb. č. 2158). Právně bezpodstatnou jest posléze námitka zmateční stížnosti, že prý stěžovatel nenaváděl K-a ke konkrétnímu činu, zejména k určitému konkrétnímu zločinu. Rozsudek i v tomto bodě vyhovuje plně zákonu, neboť skutek, jímž byl stěžovatel vinným uznán, že totiž vojína K-a hleděl navést ke zločinu porušení subordinace, tudíž ke zločinu naznačenému v §§ech 145 a násl. voj. tr. zák., zakládá zejména s hlediska shora přesněji nastíněného pojetí jeho rozsudkem i pokud jde o požadavek jeho určitosti (konkretnosti) pojem navádění ke zločinu ke zločinu vojenskému ve smyslu Šu 21 čís. 1 zákona na ochranu republiky.

Proti rozsudkovému výroku, jímž další skutek stěžovatelův podřadil byl skutkové podstatě přestupku proti bezpečnosti cti podle Šu 488 tr. zák. a článku V zákona ze dne 17. prosince 1862, čís. 8 ř. zák. z roku 1863, dovolává se zmateční stížnost důvodů zmatečnosti čís. 4, 5, 9 (zřejmě 9 a) Šu 281 tr. ř. S hlediska důvodu zmatku čís. 4 považuje se stěžovatel za zkrácena tím, že mezitimním usnesením nalézacího soudu nebylo při hlavním přeličení vyhověno jeho návrhu na výslech Josefa B-y a Miroslava K-e jako svědků o tom, že stěžovatel užil při své přednášce výslovně slova parlamentní (krčma) a že nemluvil o celém parlamentu, nýbrž jen o jednotlivých poslancích, kteří se v parlamentní restauraci opíjejí, a na výslech Marie H-ové a Al. B-a o tom, že jednotliví poslanci se v parlamentní restauraci skutečně opíjejí a pak jdou hlasovat. Nalézací soud nevyhověl návrhu s odůvodněním, že okolnosti, o nichž důkazy

byly nabídnuty, jeví se pro posouzení věci nerozhodnými. Učinil tak právem a bez újmy práv stěžovatelových na obhajobu. Výrok, kladený stěžovateli za vinu obžalovacím spisem, měl podle rozsudkového zjištění tento doslov: »Podívejte se jen do parlamentu, tam v krčmě se nejdříve opijí a pak dělají zákony, které jsou ovšem pro kočku a jež se pak obcházejí; oni idealisté, kteří do krčmy nechodí, nic nezmohou, jelikož jsou tam nulami«. Těžiště výroku jako projevu urážlivého spočívá zřejmě v jeho slovech, že se poslanci nejdříve opijí a pak dělají zákony. Správnost zjištění této části závadného výroku v rozsudku nepopírá však ani zmateční stížnost, v rozsudkových důvodech pak se připouští výslovně, že stěžovatel měl slovem »krčma« na mysli restauraci parlamentní. Že stěžovatel nemluvil o celém parlamentu a že svůj výrok nevztahoval na všechny poslance, nýbrž jen na část jich, je samozřejmo. Rozsudkové zjištění, podle něhož stěžovatel mluvil o dělání zákonů, které jsou pro kočku a jež se pak obcházejí, nemůže však mít jiného smyslu, než že většina poslanců, nutná přec pro přijetí kteréhokoli zákona, »dělá« zákony ve stavu opilosti. Stěžovatel připustil výslovně, že ona slova pronesl a zmateční stížnost ani proti správnosti tohoto zjištění rozsudkového nečiní námitek. Právem zamítl tudíž nalézací soud návrh na výslech svědků o tom, že stěžovatel nemluvil o celém parlamentu, nýbrž jen o jednotlivých poslancích, jakož i návrh na provádění důkazu o tom, že se jednalo o jednotlivé poslance v parlamentní restauraci skutečně opíjejí a pak jdou hlasovat. Výtka, že činí svá usnesení na základě hlasů opilých svých členů a že zákony, jím usnášené, jsou podle toho, postihuje nejen jednotlivé poslance, nýbrž celý parlament. Proto postrádá všeho oprávnění výtka, kterou činí rozsudku zmateční stížnost s hlediska důvodu zmatku čís. 5 §u 281 tr. ř. v ten rozum, že se v jeho rozhodovacích důvodech předpokládá, že stěžovatel mluvil o parlamentě, kdežto prý z obžaloby i ze svědecké výpovědi Jana S-e, na níž je dotyčné rozsudkové zjištění zbudováno, vychází na jevo, že stěžovatel neodsuzoval ani parlament ani všechny poslance. Důsledkem toho neprovádí stížnost ani obdobné námítky důvodu zmatečnosti čís. 9 a) §u 281 tr. ř. způsobem, který by vyhovoval předpisu §u 288 čís. 3 tr. ř., vycházejíc v dotyčných svých vývodech znovu z tvrzení, že stěžovatel mluvil pouze o jednotlivých poslancích, kteří se skutečně opíjejí. Bylo ji proto jako ve všech směrech bezdůvodnou zavrhnouti.

Čís. 2101.

Skutková podstata zločinu §u 87 tr. zák. nevyžaduje, by úmysl pachatelův směřoval přímo ku přivodění nebezpečí; stačí, je-li si pachatel vědom možnosti vzniku nebezpečí a přes to úmyslně předsebere čin s nebezpečím spojený.

Jde o pokus zločinu veřejného násilí podle §§ů 8, 87 tr. zák., připravil-li si pachatel za demonstrací kámen, nepoužil ho však proti policii, protože byl pozorován.

Pro pojem »jednání ke skutečnému vykonání zločinu« (§ 8 tr. zák.) se nepředpokládá, že činnost pachatelova nepřipouští jiného výkladu než závěr, vykonatí určitý zločin (způsobití určitý výsledek).